Ч. 160. Пятниця 19 липня (1 серпня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

Історичний документ в справі полудньо-африканьскої війни.)

Бурска часопись Nederland оповістила письмо, що має історичне значінє. Єсть то резолюция, ухвалена бурскими відпоручниками перед підписанєм мирового протоколу в Преториї. Та резолюция. оповіщена у відповіди на закиди заграничної праси, особливо німецкої, направлені против бурских ґенералів, як Бота, Девет, Делярей і ин., що „піддали ся без причини“, виказує, що зробили они то лиш під загрозою небезпечности цілковитої заглади Бурів, то по розважeню всяких виглядів дальшого веденя війни. Резолюция звучить в перекладі:

„Ухвала народних зборів в Ферайніґінґ, з суботи, дня 31 мая 1902. Збори представителів народу обох републик: полуднево-африканьскої і вільної держави Оранії зі смутком приймили до відомости, що предложенє правительства Є. К. Милости в справі покінченя теперішної війни, має бити приняте або відкинене без змін. Збори жалують, що правительство Є. К. М. рішучо не хотіло переговорювати є обома републиками на підставі їх независимости, і не хотіло позволити нашим правительствам порозуміти ся з нашою депутациєю. Наш нарід мав все пересьвідченє, що не лише на підставі материяльної справедливости, але й з причини великих жертв, які приніс для збереженя независимости, має повне право до тої независимости. Збори роздумували поважно над станом нашого краю і народу і передусім мали на увазі слідуючі факти: 1. Що воєнна політика, якою руководили ся анґлійскі войскові власти, довела до цілковитого опустошеня обох републик, до спаленя загород і сіл, до вичерпаня всяких жерел істнованя, які нашим родинам до житя, а войскам до дальшого веденя війни були конечно потрібні. 2. Що уміщенє наших взятих до неволі родин в таборах концентрацийних довело до небувалих страждань і недуг, так, що в короткім розмірно часі померло там 20.000 наших найдорожших і міг зродити ся страшний здогад, що на случай дальшого веденя війни цілий наш нарід може вигинути до нащадку. 3. Що майже всі поколіня Кафрів в границях обох републик і поза їх границями суть уоружені і беруть участь в борбі против нас, витворюючи нечуваними жорстокостями і масовими мордами в обох републиках невиносимі відносини; в окрузі Фрайгайт перед недавним часом вимордовано від одного разу 56 Бурів і тіла їх страшно покалічено. 4. Що ворожі проклямациї, яке начато вводити в діло, загрожують борючим ся ще Бурам стратою всего движимого і недвижимого майна і цілковитою материяльною руїною. 5. Що в наслідок послідних відносин вже від довшого часу не можемо передержувати у себе плінників, яких наші войска беруть до неволі; внаслідок того можемо британьским войскам розмірно не богато робити шкоди, коли натомісць Бурів взятих анґлійскими войсками в неволю вивозять за границю краю, так, що по трилітній війні остала нам ледве не велика часть тих сил, з якими рушили ми до борби. 6. Що борючі ся ще останки, становлячі лиш малу часть нашого народа, мусять бороти ся против переважних сил ворожих, а крім того терплять голод і недостаток і що помимо найбільших зусилий і жертв зі всего, що нам було найсьвятійше і найдорожше, не можемо числити на побіду. З тих всіх причин збори гадають, що нема розумних основ припускати, аби наш нарід дальшим веденєм війни міг задержати независимість і висказують гадку, що край в таких обставинах не має права вести війну, бо то довело би до згуби політичної і економічної не лише нас, але й слідуючі поколїня. Під напором тих всіх причин і обставин збори по-

25)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

Ухтищев чув, як рвуть ся з уст его товариша тяжкі, беззвязні слова, він видів, як дрожать мускули на его лици від напруженя виразити гадки, і відчував поза тим навалом слів велике, поважне горе. Було щось глубоко трогаючого в немочи того здорового і дикого молодця, котрий нараз почав іти по тротуарі великими, нерівними кроками. Підскакуючи за ним на коротеньких ніжках, Ухтищев чув себе обовязаним чим небудь успокоїти Фому. Все, що Фома сказав і зробив того вечера, викликало у веселого секретаря велике заінтересованє Фомою, а відтак ему схлїблювала отвертість молодого богача. Отвертість та здусила его своєю темною силою, він уляг під еї напором і хоч у него, мимо молодого віку, вже були готові слова на всі случаї житя, він не скоро їх найшов.

— Мені темно і тісно.... — говорив Ґордєєв, — відчуваю, якби на плечі мої валив ся якийсь тягар, а який тягар? поняти не можу.... Стісняє мене.... і від того не можу в житю порушати ся, як належить.... Коли прислухати ся, всі говорять що иншого.... а она.... моглаби то сказати....

— Ох, матінько! — перебив Ухтищев Фомі, дружно взявши его попід руку. — Так не йде! Тілько що вступили ви в житє, і вже фільософуєте! Ні, так не йде! Житє для житя нам дане! Значить: жий і жити дай другим.... Ось се фільософія! А женщина та.... ба! Чи на ній весь сьвіт вже кінчить ся? Я вас, як хочете, познакомлю з такою їдкою штукою, що відразу з вашої фільософії не остане ся в души у вас ані пилинки! О, за-а-мітна баба! І як она уміє уживати житя! Також в ній, знаєте, єсть щось епічного. І красна.... як Фрина, можу сказати! А як она буде вам під пару! Ах, чорт! Дійстно то сьвітла гадка.... Я вас познакомлю! Треба клин клином вибивати....

— Совість не позваляє мені.... — понуро і з болем сказав Фома. — Поки она жива, я на баб дивити ся навіть не можу....

— Такий здоровий, сьвіжий чоловік, ха-ха! — скрикнув Ухтищев, і тоном учителя став переконувати Фому о конечности для него, дати полекшу свому чувству в добрій гулятиці з участию женщин.

— То буде сьвітло, — продовжав він, — і то конечне для вас, вірте мені! А совість.... даруйте! Ви трохи невірно се поясняєте.... то не совість вам не позваляє, а.... несьмілість, я гадаю.... Ви жиєте поза товариством.... ви несьмілі.... і незручні. Ви неясно все те чувствуєте.... і то чувство принимаєте за совість. О ній в данім случаю не може бути бесіди При чім тут совість, коли веселити ся для чоловіка єсть так природною річию, коли то єсть его потребою і правом?

Фома ішов, стараючи ся дотримати кроки свої з кроками товариша, і дивив ся в даль дороги. Она тягнула ся межи двома рядами домів, подобала на великий рів і була повна пітьми. Здавало ся, що нема її кінця, а по ній поволи тече в даль щось темного, невичерпаного, що не дає ему дихати. Переконуючо дружний голос Ухтищева монотонно звучав в ушах Фоми, і хоч він не зважав на поодинокі слова его бесіди, відчував, що они були якось липкі та приставали до него, і він мимоволі вбив собі їх в память. Мимо того, що коло него ішов чоловік, чув ся самітним, заблукавшим ся в пітьмі. Она обнимала его і поволи волікла з собою, а він мав чувство, якби его щось тягнуло кудись, а не хотів оперти ся тому. Якась утома не давала ему думати, він не мав охоти опирати ся вимові товариша, — та з якої причини мав би він опирати ся?....

— Не для кождого добре фільософувати, — говорив Ухтищев, вимахаючи в воздусі тростиною, упоюючи ся трохи своєю мудростию. — І як би всі стали фільософувати, то хто буде жити? А раз лише жиє ся.... І не пошкодить проте, коли поспішимо ся жити.... їй Богу так! Та що тут говорити! Ви позволите мені розірвати вас? Поїдемо сейчас в один веселий дім, живуть там дві сестри.... ах, як они живуть! Рішіть ся!

— Добре, я поїду!.... сказав Фома спокійно, і зівнув. — А не пізно? — спитав він, поглянувши на небо, покрите хмарами.

— До них ніколи не запізно! — весело промовив Ухтищев.

ручають правительствам обох републик приймити предложеня правительства Є. К. М. і підписати їх іменем народу обох републик. Збори висказують пересьвідчене, що відносини, які тепер панують, вскорі поліпшать ся, завдяки принятю предложень правительства Є. К. М. і що наш нарід дійде до уживаня свобід до яких не лише на підставі давнїйших, але й в теперішній війнї принесених жертв, справедливе, як гадає, може мати право. Збори з правдивим вдоволенем приймили до відомости, що Є. К. М рішив дати в значній части амнестию британьским підданим, котрі бороли ся по нашій стороні і з котрими лучать нас вузли крови і чести; висказує також бажане, аби Є. К. М. зволив згадану амнестию ще дальше розширити.

Новинки.

Львів дня 31-го липня 1902.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував директором державних зелїзниць в Кракові в V кл. ранґи з наданем титулу радника двора, Йосифа Горошкевича. — О. Іван Пачовский з львівскої архидиецезиї іменований військовим капеляном II кл. в резерві 80 п. п. — В народних школах іменовані між иншими, учителями взглядно учительками: Ів. Малецкий (старшим) в Комарні, Ант. Лановий (ст.) в Олеську, Каз. Мойсак (ст.) в Городенці, Вол. Глиньский в Рогатинї, Йос. Міллер в Теребовли, о. Я. Порада (лаг. катихитом) в Яворові, Ернестина Ґаберле (управ.), Генрика Ліон (ст.), Матильда Гельд (ст.) і Йос. Штайнбах (ст.) всї в Ярославі, Дам. Фуршак (упр.) в Могильници Новій, Стан. Душак (упр.) в Підгайчиках-юст., Ігн. Голейко (упр.) в Завою, Бр. Рачиньский (упр.) в Довжанцї, Фр. Ожагович (упр.) в Медусї, Ів. Красуцка в Боську, П. Будзїцкий в Нагачеві, Фр. Глива в Селисках, Ник. Домбровский в Присівцях. Ол. Срочиньска в Стїнцї. Ів, Цїшановский в Тростянци, Вал. Пухальска в Колїнках, Фр. Красиньский в Підмихайлівцях. Ник. Ромах в Чесниках, Ем. Волиньска в Підгородю, Ів. Курилло в Угерцях-заплатиньских. Пав. Пич в Климківцї, Ів. Кульматицкий на Наконечнім в Яворові, Вол. Мошиньский в Дрищеві, М. Янковска в Заланові, Конст. Товарницка в Биличи, П. Чесниковский в Малашівцях, Мих. Оркуш в Млинисках і Стан. Каспрович в Залїсю.

— **На носатизну** померла тамтої ночи селянка Парашка Шептицка, котру вї второк пополудни привезено до шпиталю. В шпитали де лежала померша заряджено як найточнїйшу десінфекцию а помершу поховано в 12 год. по смерти т. є. вчера рано о 8 год. — Носатизна то заразлива хороба, котрої можна дуже легко набрати ся від конии хорих на носатизну, а на котру нема ради; длятого треба бути дуже осторожним.

— **Нещаслива пригода.** В суботу по полудни розвалкувала машина у варстатах зелїзничих в Новім Санчи, що служить до валкованя бляхи, лїву руку робітникови Гутови так нещасливо, що єму треба було відняти цїлу руку.

— **До І. кл. рускої ґімназиї в Тернополи** зголосило ся о приняте перед фериями 88 учеників, з котрих вступний іспит обстало 80. По вакациях — як надїють ся — зголосить ся ще яких 20 учеників, так що та кляса буде мати 2 відділи. По вакациях прийде V кляса в тернопільскій ґімназиї, а дотеперішні чотири кляси мали кожда по 2 відділи.

— **Маневри** X (перемиского) корпусу розпічнуть ся с. р. 27 серпня, потревають 9 до 10 днїв і будуть відбувати ся в охрестях Ярослава, Перєворска, Ланцута, Порохника, а по части Динова.

— **Знижене почтових порторий в Росиї** має вже небавком війти в жите для звичайної переписки. До тепер виносило порто опечатаного письма 7 коп., а неопечатаного 3 коп., а проєктує ся на дальше оплачувати за перші по 5 коп., а за другі по 2 коп. Дальше мали би марки почтові обовязково продавати ся по всїх склепах.

— **Найбільший чоловік на сьвітї помер.** Льондоньскі телеграми доносять, що найбільший чоловік на сьвітї велит Люїй Вількінс помер в своїй вітчинї Омага. Вількінс їздив сьвітами і показував ся за гроші. Він був високий на 8 і пів стопи.

— **З лютости.** Одинайцятьлїтний син сторожа Зиґмунд Романьчук, кропив вчера тротоар перед каменицею і з жартів покропив дитину фризиера Розенберґа, а той так розлютив ся, що вдарив хлопця з цїлої сили в лице. Хлопець впав як неживий на землю, а коли єго відтерли показало ся, що він оглух.

— **Допустив ся надужитя алярмової линви.** Сими днями їхав поїзд зелїзничий до Гамбурґа. Нараз в поли коло Оснабрік потягнув хтось за алярмову линву і поїзд станув. Всї перепудили ся а кондуктор зачав шукати причини. Нараз відозвав ся сиґнал другий раз. Аж тепер показало ся, що того надужитя алярмової линви допустив ся слонь з цирку Буша, котрого тим самим поїздом перевожено до Гамбурґа.

— **Випав з поїзду.** Дня 20 с. м. межи стациями Тисьменичани а Братківцї, на шляху Станиславів-Вороненка, випав з ваґона кондуктор манїпуляцийний Головчак. Кажуть, що єго викинув з ваґона кондуктор Собоницкий, завівши з ним бійку. Головчакови, на щасте, не стало ся нїчого.

— **Мід а похорон.** Що мід служить до їди, до робленя напитку і за лїк, о сїм знає кождий, але ледви чи богато єсть таких, котрі знали би о тім, що мід служив давними часами також і до хороненя в нїм людских трупів, взглядно бальсамованя тїл. В Гельмессон в Лікії відкрито недавно тому напись на гробі, в котрій говорить ся про поета Боетоса, що він „спить сном вічного упокою в солодкім медї.“ Єсть то перша напись нагробна, котра згадує про звичай хороненя в медї. Зато і з многих письм, які лишили ся з глубокої старини, знає ся, що меду і воску уживано до консервованя трупів; так робили вже Вавилонцї, Скити і Перси. Фактом єсть, що тїла спартаньских королїв, Александра Великого, Арістобульоса, цїсаря Юстинїяна, були забальзамовані воском і медом. На острові Крети була повірка, що Ґлявкос, син короля Міноса був похоронений в медї у великій посудинї, але знову ожив. Та й славний римский поет Люкреций згадує о тім звичаю, бо каже, що смерть душить ся в медї.

VIII.

Третого дня після сцени в клюбі, знаходив ся Фома сїм верст від міста в пристани деревній купця Званцева, в товаристві сина того купця, Ухтищева, одного поважного пана з заличками, лисою головою і червоним носом та чотирох дам.... Молодий Званцев носив пенсне, був худий, блїдий, а як стояв, то лидки на ногах у него все дрожали, так як би їм не хотїло ся піддержувати знемощіле тїло, одїте в довге, кратковане пальто з капішоном, в котрого фалдах сьмішно бовтала ся маленька головка в джокейскім кашкетї. Пан з заличками кликав єго Жаном і вимавляв то імя так, як би терпів на застарілий катар

Дамою Жана була висока, сильна женщина з пишною грудию. Голова єї була стиснена з боків, низьке чоло подане взад, а острий і довгий ніс надавав лицю єї птичий вигляд. І то погане лице було цїлком неподвижне, а лиш очи на нїм, маленькі, круглі і холодні, постійно усьміхали ся переймаючою і хитрою усьмішкою. Дама Ухтищева називала ся Вєра: була то висока женщина, блїда, з червоним волосєм. Она мала єго так много, що здавало ся, як би женщина надїла собі на голову велику шапку, котра зсуває ся їй на уши, лице і високе чоло, з під котрого спокійно і лїниво дивили ся єї великі, голубі очи.

Пан з заличками сидїв коло молоденької дївчини, повної і сьвіжої, котра безустанно звінко сьміяла ся з того, що він, нахилившись на єї плечі, шептав їй в ухо.

А дама Фоми була струнка брунетка, одїта в чорну одїж. Смуглолиця, з вовнистим волосєм, она держала голову так просто і високо та так з висока і гордо споглядала на все довкола себе, що відразу можна було пізнати — що она уважала себе тут за першу особу.

Товариство розложило ся на крайнїм звенї тратви, висуненої далеко на тихе плесо ріки. На тратві були наложені дошки, а на єї серединї стояв просто збитий з дощок стіл і всюди були розкинені порожні фляшки, коші з провіянтом, папір з цукорків і лупини з помаранч.... В кутї тратви лежала купа землї, на нїй горів огонь і якийсь мужик в куцім кожусї, прикучнувши, грів руки над огнем та з'укоса споглядав в сторону паньства, що сидїло довкола стола. Паньство що йно з'їло зупу із чечуги і тепер на столї перед ними стояли вина та овочі.

Утомлене дводневною пиятикою і тілько що з'їдженим обідом, товариство було настроєне нудно. Всї дивили ся на ріку і бесїдували, але бесїда безустанно переривала ся довгими павзами. День був ясний і сьвіжо-молодий як на весну. Холодне, ясне небо величаво простерлось над мутною водою дуже широко розлившої ся ріки, спокійної як небо, і безграничної як море. Далекий, гористий берег був мило ослонений синявою осłоною мраки, і в нїй, там, на вершках гір, сияли як великі зьвізди хрести церков.

У гористого берега ріка була оживлена: снували ся там пароходи і шум їх доносив ся тяжким стоном до тратов на луги, де тиха течія филь наповняла воздух несьмілими і мягкими звуками. Великі судна тягнули ся там одно за другим против струї і як свинї чудовищних об'ємів сфильовували плесо ріки. Чорний дим тяжкими клубами бухав з коминів пароходів і поволи розпливав ся в свіжім воздусї, повнім яркого сьвітла сонця. Від часу до часу загудів свист, як би розлютив ся і заревів великий зьвір, подражнений роботою. А в лугах коло суден було тихо і спокійно. Самотні дерева, затоплені розливом, покривали ся вже ясно-зеленими пупинками листя. Скриваючи собою їх коренї і відбивши у своїм плесї їх вершки, вода зробила їх похожими на бальони і здавало ся, що при найменшім подуві вітру они попливуть, пречудно краснї, по зеркальній поверхни ріки....

Червоноволоса женщина, задумчиво споглядаючи в даль, почала тихо і сумно сьпівати:

„Вниз по Волзї рiцї
Легка лодка пливе ...“ [1])

Брунетка згірдно прижмуривши свої великі, строгі очи, сказала, неглянувши на неї:

— Нам і без того скучно....

— Дай їй спокій.... нехай сьпіває! — добродушно попросив Фома, споглядаючи в лице своєї дами. Він був блїдий, в очах єго бухали огнем малі іскорки, а на устах блудила неясна і лїнива усьмішка.

— Засьпіваймо хором! — предложив пан з заличками.

— Нї, нехай они обі заспівають! — оживлено скрикнув Ухтищев. — Вєра, заспівай то.... знаєш?... „На зарі пайду....“ чи як там? Павлинка, заспівайте!

Реготуха глянула на брунетку і з пошаною спитала єї:

— Можна заспівати, Саша?

— Сама заспіваю.... — заявила подруга Фоми і обернувшись до дами з птичим лицем, приказала їй:

— Васса, співай зі мною!

Та сейчас перервала розмову свою зі Званцевим, погладила рукою горло і вдивилась круглими очима в лице своєї сестри.

Саша встала на ноги, оперла ся рукою о стіл і гордо піднявши голову, сильним, майже мужеским госoсом заспівала:

„Добре тому на сьвітї жить
У кого журби нїт, —

---

[1]) „Вдоль по Волгѣ рѣкѣ
Легка лодка плы-ве-отъ“...

— **Чоловік, що жив в трох столітах.** В Ґойзерн, в горішній Австриї, помер дня 26 с. м. найстарший в Монархії пенсіоніст державний, колись ераріяльний рубач, Йосиф Пезендорфер в 104 році житя. Він родив ся дня 13 січня 1798, отже жив в трох столітах.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних. набути можна в краевій витворчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові. ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

Телеґрами.

Льондон 31 липня. Бота, Девет, Делярей і Лука Маєр, котрі прибувають до Европи, вибрали ся в ту подорож на бажане міністра Чемберлена, котрий хоче з ними обговорити переведене услівий мира і порозуміти ся що-до загального положеня в Африцї.

Льондон 31 липня. Standard доносить, що король робить при помочи палицї перші проби ходженя. Трех льокаїв і 6 моряків проводжують короля.

Петербург 31 липня. Грецкий король Юрий приїде сюди д. 25 серпня.

Париж 31 липня. Президент Любе підпише імовірно в пятницю на кабінетовій радї декрет, дотикаючий закритя конгреґацийних шкіл.

Сан Себастіяно 31 липня. Ішпаньска королева Мария Христина виїхала до Відня.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Рух поїздів зелїзничих
важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

посп.	особ.	
відходить		**Зі Львова**
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольього, Лавочного від 1/5 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанції, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	
приходить		**До Львова**
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділї і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Такому серце в груди
З любови не жие!“ [2])

Єї сестра звісила голову і протяжно та жалібно, високим контра-альтом, застогнала:

„Ох, у мене, у красної дївицї....“

Засьвітивши очима до сестри, Саша низькими тонами крикнула:

„Як билинка, серце висохло!...“

Оба голоси обняли ся і поплили над водою красним, повним, дрожачим від надміру сили, звуком. Один нарікав на нестерпимий біль серця і упиваючись їдию своєї скарги, ридав глухим і безсильним болем, — ридав, сльозами заливаючи огонь своїх мук.

Другий, більше низький і мужеский, могучо плив у воздусї, повний чувства кровавої обиди та готовий до мести. Виразно вимовляючи слова, він виривав ся з груди густою струєю, а від кождого слова пахло кипячою кровію, що розярена та затроєна обидою, сильно домагала ся мести.

„Вже за те ’му відплачу....“

жалібно співала Васса, замкнувши очи.

„Любовю запалю єго і висушу....“

певно і грізно обіцювала Саша, кидаючи у воздух кріпкі і сильні звуки, подібні до ударів.

І нараз она, змінивши темпо піснї, підвисшеним голосом проспівала так само протяжно, як і сестра, солодко пристрастні і веселі погрози:

„Сухше вітру, сухше буйного,
Сухше тої трави кошеної....
Ой, кошеної, просушеної....“

Фома, оперши ліктями о стіл, склонив голову і нахмуривши брови, дивив ся в лице женщини, в чорні напів замкнені очи єї. Встромлені кудись в даль, они сьвітили ся так злорадно і ярко, що від блеску їх також оксамітний голос, що з грудий женщини неначе струя лляв ся, видав ся єму чорним і блескучим, як єї очи. Він пригадав собі єї пестощі і погадав:

„І звідки она така? Навіть лячно бути з нею....“

Ухтищев притулившись до своєї дами, з ущасливленим лицем, слухав пісню та цїлий сияв з вдоволеня. Пан з заличками і Званцев пили пиво і тихо шептали о чімсь, нахиливши ся один до другого. Червоноволоса женщина задумчиво оглядала долоню руки Ухтищева, держачи єї в своїх руках, а весела дівчина стала сумною, склонила низько голову та слухала пісню, не рушаючись, як би очарована нею. Від огню ішов мужик. Він ступав по дошках осторожно, на пальцах, заложивши руки за спину, а широке, бородате лице єго перемінилось цїле в усьмішку подиву і якоїсь наївної радости.

„Ах, відчувай ти, добрий молодче!...“ — жалібно просила Васса, колихаючи головою. А сестра єї триумфуючими і могучими тонами, випяливши грудь наперед і закинувши ще висше голову, закінчила пісню:

„Що за туга любови!...“

Скінчивши співати, она оглянула ся довкола і опустившись коло Фоми, сильною і твердою рукою обняла єго за шию.

— Що, гарна пісня?

— Чудна! — зітхнув Фома, усьміхаючись до неї.

(Дальше буде).

[2]) „Хорошо-о тому на свѣтѣ жить.
У кого нѣту заботушки
Въ ретивом сердцѣ зазнобушки *)!“

*) Огонь любови.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).